

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rais.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

LO MILENARI.

ECOS DE LAS FESTAS DE MONTSERRAT.

Descriure una munió de gent abigarrada, desde 'ls bisbes de cara amorosida y 'ls capellans voluminosos fins al menestral de jech de vellut ratllat y catxutxa, y 'l crach que dú a la fesomia la marca dels set pecats capitals mitj amagats pèl vél de l' hipocressia; pintar á la polla elegant, al dandy empalagós, á la mare que té fillas per casar, al individuo de la Junta, al membre del Jurat, al jove de la broma, al individuo de la juventut catòlica, á la 'hija de Maria, al venedor de taronjas y de xufas, al poeta melancòlich y místich qu'espera l' hora del certamen, al devot á la moda, á la admiradora dels bisbes, al capitalista que busca en las manifestacions religiosas un frè que l' hi resguardi 'ls capitals; al obrer qu' aixeca la botija y xarriera una estona; en una paraula, á tot aquest conjunt, los uns divertits, los altres fastiguejats, los uns ribent, renegant los altres; pintar aquest quadro es impossible. Lo paper de un periòdich es massa limitat; la ploma del escriptor es impotent.

Per lo tant no 's refribin de trobar aquí una descripció complerta, sino uns quants ecos de las festas del milenari.

Donem la preferència al Brusi, periòdich privilegiat; parla del Nunci y dels bisbes dirigintse al monestir:

«En la *Font dels Monjos* han hecho un alto para descansar un instante, *estirar las piernas*....»

Prou; aquí tenen un miracle: unas camas curtas que s' estiran.

Lo mateix Brusi, parla de la missa que vá dirse al aire libre dalt de la cova de Fray Joan Gari, y assegura que desde baix *muchas personas la oian*.

No es cert: la veyan. Si es que la sentian aquí tenen un altre miracle.

La professó vá anar presidida de unas quantas senyoretas que corrian de un puestó á l' altre á conquistar joves per ferlos dur un ciri.

Moltas rebian un xasco; pero no s' ofenian. Treballavan per la Verge.

«*Ruja el infierno; brame Satan*», cantavan alguns.

Y Satan vá pendre aquell dia la forma de una colecció de burros que ván bramar desafortadament quan lo Nunci baixava á l' estació de Monistrol, y quan passava la porta del monestir.

Terminada la professó, 'l Bisbe de Barcelona vá fer un discurs á grans crits, terminats ab una pila de vivas. ¡Viva la Virgen! ¡Viva el Papa! ¡Viva el Nuncio! ¡Viva la gracia de Dios!

Aquest últim vá pronunciarlo ab tot l' accent andalús; no l' hi faltava més que 'l ronquido perque semblés de Jaen.

Després del crit de *Viva 'l Nunci*, un mestre molt tranquil vá cridar: ¡Viva la Campana de Gracia!

Aixis ván quedar honrats los dos periòdichs semanals.

Si 'l menjar y 'l beure son manifestacions religiosas, s' ha de confessar que la religiositat del nostre poble no té rival.

¡Quina manera de moure las barras! Al veure aquell estenall de gent seguda á terra, los uns andrapant y 'ls altres tirant visuals ab la bota en l' ayre, fins en Fontrodona s' hi fonia.

Y á propòsit de 'n Fontrodona. Lo diumenje pujava carretera amunt y 'l cotxe vá atascarse.

Los caballs ván dir faba, y 'l cotxero tingué de anarse 'n corrents al monestir á renovar lo tiro.

Ja 'u veuen: lo nostre monumental tinent d' arcalde no pot anar ni ab rodas.

Recordo que prop del monestir hi ha una pedra que diu: «Aquí se quedó inmóvil la imagen de la Virgen.»

Jo proposo que al mitj de la carretera n' hi aixequin un' altre que diga: «Aquí se quedó inmóvil D. Ignacio Fontrodona.»

Som á la nit del dissapte al diumenje. Plovisca, fá fret, lo vent bufa, alguns tremolan.

Las celdas estan totas ocupadas: los corredors estan plens, las barracas ab los caixons de palla semblan barrils d' arengadas, y molta gent se queda al ras.

«Ahont passarem la nit?» se preguntavan alguns.

«L' iglesia está oberta, crida una veu. Cap á l' iglesia falta gent.»

Figuríse un remat de moltons entrant al corral, compactes, corrents, passant la porta.

Ja son dintre: es mitj fosch. Los uns s' ajeuhén embolicats ab una manta; los altres s' asseuhén: qui s' ampara de un confessorari; qui s' extén sobre un banch. Allá hi ha homes, donas y criaturas; totas las edats, los dos sexes.

Algun infelis ronca: algun bromista crida fent lo gall; algun neo renega; més de una dona xiscla; més de una parella ballan; més de quatre cantan; alguns fan cosas pitjors; mes no 'u dihem, es fosch y nosaltres no tenim la virtut de aclarir las tenebras.

«¡Oh santa devoció!»

Tot d' un plegat entra á l' iglesia un piquet de mossos, soldats y altra forsa pública, y pecadors y justos, los que riuen, 'ls que ploran y 'ls qu' estan serios, tots á la una son expulsats del temple.

Per descriure aquesta escena 's necessitaria la ploma de Paul de Kock. La meva no té prou forsa.

L' endemà molts d' aquells infelissos tussian.

Y una minyona, per cert molt maca, cantava aquella coneguda americana:

«¡Ay mamá qué noche aquella!...»

La gent del poble sempre té bons acudits.

De las barracas ab los caixons plens de palla 'n deya los caixons de pansas. Dels pabellons ahont s' hi servian racionis, en los quals hi havia porta d' entrada y de sortida 'n deya 'ls orinadors.

Molts pabellons van convertirse en barracas. Los duenyos, ilusionats, hi havian anat provehits de fiambrés, vins, fruytas delicadas y altres comestibles fins.

Aviat varen coneixe que la mel no s' ha fet per la boca dels ases, y desguarnint y torçant á embalar tots aquells primors cuinaris, van treure bunyols, monjelas, sardinas escabetxadas, platos d' all y oli y altres exquisitats propias de la Riba.

En aquest mon tot progressa.

Sols lo paladar dels neos está petrificat.

Questions de etiqueta entre 'ls bisbes.

Rivalitats entre las senyoras.

Disputas entre la gent que no podia dormir.

Barallas entre 'ls cotxeros y 'ls passatjers.

D' aixó se 'n diu una festa religiosa.

Davant de las barracas ahont venen arrós, estufat, bou a la doba, etc.:

Un pare clava una castanya al seu fill, y 'l xicot ab molta naturalitat exclama:

—Ay, ay: jo 'm creya que l' estufat lo venian aqui davant.

Un capellá de fora 's acosta a la reixeta ahont venen llibres, medallas, rosaris y altres objectes, y demana l' historia de Montserrat.

Lo venedor l' hi ofereix la guia del pare Muntadas. Ell l' obra, la mira y diu que voldria un llibre en catalá.

—L' hi donaré 'l poema de Fray Joan Garin, respon home de la reixa.

—Vinga, diu lo capellá.

Y després de mirarse 'l y remirarse 'l diu:—No m' agrada perque aquest poema es tot en poesia.

Aquest fet es históric.

Per ser capellá s' ha d' estudiar retórica, y a pesar de tot, aquell no sabia avenirse de que un poema esti gués escrit en vers.

Avans de la professó va ferse una crida. A pesar de que hi havia nunci, un cornet d' exercit tocava la trompeta y un home cridava:

«Se fa saber que a las tres de la tarde sortirà la professó: s' hi admeten homes y donas.»

—Ja ho sent, senyora marquesa; bé hi anirà vosté, deya un pollo.

—No de cap manera: diihen que s' hi admeten homes y donas; pero no ha dit que s' hi admetessin senyoras.

Un que no va moure's de casa, deya:

—Al Milenari no hi vaig, perque 'm sembla que tot seran botados, y ab aquesta pluja corren perill de desferse.

Tots los que tornavan:

—Nos han ben amagat l' ou. Si un' altra vegada que tornin a fer lo milenari 'ns hi atrapan, que 'ns pelin.

P. DEL O.

¡¡ATENCIÓN!!...

«Vajan passant señores, que no 's doldrá la miseria del preu d' entrada! Tot quant veihen pintat aquí fora se 'ls hi ensenyará a dintre»

«Are vá a darse principi a la funció, ahont hi veurán una magnífica hiena, la cual la demostra la figura de aquesta lamina, y que vá ser cassada per uns indios en lo gran bosch del desert de Sahara. Aquesta, señores, es una de las fieras més terribles, per quan ataca a las personas y fins als cadavers; per aconduhirla a la presente utat hi han hagut molts dificultats y gran perill, pues no volia acostumar-se a menjar carn de bou; al present se troba dintre de una gabia y a la vista del públich. A n' aquesta hiena, qual edat es la de tres anys, se l' hi doná menjar cada dos horas; en aquest moment van a darnhi, per lo qual apressurínse a entrar desseguida, si volen presenciar aquesta curiositat.»

«Animínse, pues, señores, que ningú ha de ser més pobre ni més rich per la petita cantitat de un ral, ahont se 'ls hi ensenyan lo que no se había vist encara. Aquí no hi ha cap trampa ni farsa, y la persona curiosa 's pot acostar tant com vulgui a n' als objectes, dantli totas las explicacions que 's desitjin. No hi ha l' menor engany, com ho proban los presents certíficats de las principals nacions, los quals estan colocats en aquest quadret ahont lo públich que sapiga de lletra pot enterarse'n.»

«També se 'ls ensenyará una gran colecció de animals de todas classes, y altres fieras, totes ellas dissecadas que semblan talmant verdaderas, y entre ellas quals hi ha varios aucells de América. Tota aquesta colecció vá ser adquirida de un dels principals museos del estranger, la qual se compon de catarse animals de todas classes, y dos serps vivas de boa que fan set pams de llargaria ab un ruedo com lo present bras. Aquestas serps dorman set mesos cada any y no més se despertan al istiu.»

«Entrin, pues, señores, que dintre pochos dias s' apujará 'l preu de entrada. Fins are s' ha senyalat a un ral per las personas, y quatre quartos las ninyeras, militars y criaturas, a fi de que todas las classes de la societat pugan veure aquesta exposició, ayants de ser trasladada a Madrid y demás capitals.»

«Ultimament veurán lo gran fenómeno de una criatura ab dos caps, la qual ha sigut inspeccionada per los millors metjes de Europa y de Fransa, havent resultat que es un verdader fenomeno com may se n' había vist cap. Tota persona de gust ha de ferse cárrech de aquest portentó 'l qual té solzament quatre mesos, y com poden veure pintat en aquest quadro, ja té totas las fesonomias de la caramarcadas, lo mateix que las de un cos gran.»

«La seva mare está plena de vida y salut com tots vostes y un servidor, y la persona que tingui la curio-

sitat de coneixela, la podrá veure en un retrato que se 'ls presentarà conforme l' demanin.

«La entrada costa no més que un ral, que qualsevulga persona se 'l gasta ab un café, y a n' aquí se 'ls ensenyan experiencias que poden explicar tota sa vida.»

«Entrin, pues, señores, que 'l que quedi descontent se l' hi tornarà l' valor de la entrada.»

(Prés del natural)

J. DERN.

¿AHONT ES LO VESTIT?

Un periódich ho ha contat y jo no faig més que reproduhirho. Se tracta de un hermosissim vestit de senyora que hi havia en un aparador de la Plassa Real.

Una dama elegant se 'n enamora. Poderlo durl! Quina alegria! La tentació l' arrastra, entra a la botiga y pregunta:

—Quin preu té aquest modelo?

—Cent duros, senyora,—li contesta l' amo.

—No 'm pensava que costés tants diners; ab tot farém una cosa: jo li donaré are tot seguit cinquanta duros y demá vindré ab lo meu senyor perque siga ell qui me 'l compri. Vosté li dirá que val cinquanta duros no més, que ab los qu' aré li entregare farán los cent.

—Per ma part, senyora, no hi ha cap inconvenient.

Dit y fet: al dia següent la senyora porta a passejar al seu marit per sota las voltas. Ja están aturats davant del aparador: ja ella queda encantada davant del vestit.

—Qu' es hermós! Comprame'l!

Lo marit vol tirar de llarch, lo bras de la senyora l' inclina cap a la porta de la botiga. No hi ha més remey: ja son dintre.

—Quan val aquest vestit de l' aparador? pregunta l' marit.

—Cinquanta duros, contesta l' amo, veyent que la senyora l' hi fa l'ullet.

Al marit l' hi sembla car: recorda a la seva senyora que ja 'n té molts de vestits, y se 'n vá sense comprarlo.

Pocas horas després la senyora torna a la botiga y exclama:

—Passin 'l favor de no vendre pas lo vestit...

—Com...? contesta l' interpelat.

—Si, perque de un modo ó altre ja fare jo que 'l meu senyor me 'l compri.

—Pero, senyora, si 'l vestit ja es a casa de vosté...

—Que diu are!

—Si, senyora, aixis que vostés havian sortit, entra lo seu senyor y dona ordre perque 'l vestit se li envien. Probablement deura volerli donar una sorpresa agradable...

Passan dias y la sorpresa no 's realisa. La senyora registra la casa y no descubreix cap indici: lo marit callat com un mul.

«Ahont es lo vestit?»

«Ah! cada casa es un mon.»

«Vols t' hi jugar que la senyoraha donat cinquanta duros perque 'l vestit que ella desitjaya l' adquirís la...»

«Oh! seria horrible.»

Aquí tenen tot un drama.

LO GANXET.

SR. D. C. GOMA:

Que 's homes son uns tirans dolents a més no pugué.

No ho he après pas de vosté, ja ho sabia molt d' avans;

mes que hi hagués prou osadia per treure's la distracció fins a dintre a presó.

Aixó sí que no 'n sabia.

«Que fem ganxet! Es vritat.»

«Que n' fem molt sovint! també.»

«Que costa diners! Ja ho sé.»

«Que l' home paga! Encertat.»

«Hi ha en tot aixó res de mal?»

«No es un entreteniment molt polítich, molt recent, mo t'curios y molt moral?»

Aném per parts: Fem ganxet.

Si senyó, y vostés que fan...

quan tot lo sant dia van fumantse 'l seu cigarret.

entregats a la p' resa de 'n al altre café.

«Impintse 'l ventre de té, marrasquet, ronny y cervesa?»

«Que 'n fem molt sovint. Y què?»

«Quan vostés se 'n van de casa sense dirnos adeu, ase.»

«hem d' estar sense fer ré?»

«Ne faríam tantas horas,

si vostés quan se 'n anessin, com deuria, s' emportessin també a la seva senyora? Que costa diners. Y es clar! Pero si ménos nos trobem que lo que ab lo ganxet fem tot se p' aprofitar. «Ho poden di aixis vostés ab los seus inútils trastos que 'ls portan un feix de gastos y no serveixen de res? «No 'n costan més los estochs, y pipolas, y petacas, y velocipedos, y bacas, y revólvers y bull do'ks? Finalment, ab cert esglay, posant lo dit a la llaga, diu que l' home es o qui paga: donchs qui h' de pagar ho? «En Nay? «Som sas esposas y fillas y 'ls sab gréu lo que gastém? Deihen volguer que ho guanyém anant... a vendre cerillas. Casi bé sembla mentida lo punt a que s' ha arribat: no hi ha més esta probat; fenen la dona aborrida. Per vostés as distraccions, las festas y las brometas; per nosaltres las rabias, los renyos y las opresions. Y ab tot y la p' ca cosa que en lo mon representém 'e cara ls amo estém! «Si, sí; 'ls fem nosa, 'ls fem nosa. «Om no tenen prou franquesa per dirho ab la cara alsada? Que ho dignin de una vegada: volen malá 'ns de tristesa. Pero no aixó no será: burlant os la propaganda, farem ganxet, farem randa hasta que 'n mon finirá. Plaga 'ns ha dit: no hi fa res: no abandonarém lo punt; si ans ne foyam com a un ara 'n farém com a tres. «Donas distingüen un d' et qu' es l' únich que 'ns ha quedat: ja 'ns han pres la llibertat; que no 'ns robin lo ganxet.

UNA GANXÓPILA.

PENSAMENTS.

L' orgull es un ministeri; sempre vé un dia que cau.

Patim tant en aquest mon, que fins lo céu nos fa veure las «estrellas.»

La passió més irresistible es la «passió de son.»

L' home que té més bons sentiments, en temps de fret, es lo pintor, puig aona capas.

Las joguinas de las noyas se diferencian ab lo sexo; quan son petites «ninas»; y quan graus «ninols.»

Los poetas fan com los aucells: con més vuyda troban la menjadera més cantan.

La vida es una obra per entregas, tant llarga, que quan som a la pauta ja no y veni las lletras.

La dona guapa es un género que may passa de moda.

Los amichs fan com los vins; con més generosos més bons.

EDUANT NOVELL.

ESQUELLOTS.

Lo dia ayants de marxar lo Nunci a Montserrat vá haberhi al palau del Bisbe banquet de despedida.

Ya servirlo en Justin, Frugalitat cristiana.

Lo Brusi diu que 'l pati del palau estava plé de carrelas.

No vaig veure si 'ls convidats anavan descalsos, perque també podria ser que per imitar a Jesucrist anessin descalsos; pero que per no ferse mal als peus hi anessin dintre de una carrela-la.

«Ja s' están fent los estudis per allargar fins a Fransa 'l carril de San Joan de las Abadesas.

«Bén fet! Vingan carrils cap a Fransa.

«De Fransa 'ns n' ha de venir alguna cosa bona.

Durant todas las festas del milenari vá ploure.

Durant la peregrinació de Lourdes vá ploure.

Durant las festas del Pilar vá ploure.

Si 'ls neos creihen encare ab lo poder de la Providencia: si opinan que 'ls núvols no plouhen sino mediant la voluntat de Déu, han de regoneixe que al Céu

están ja cansats de manifestacions, peregrinacions, mienaris y altres expansions ultramontanas.

¡Qui sab! Potser en aquests cassos la pluja ve á temps per evitar alguna catástrofe.
Son tant ardorosos los neos d' aquestas terras.

Historia de un quinto:

L'escena passa en un poblet de la provincia de Valladolid en lo qual no s' hi fan més que dos soldats.

Resulta que 'l número 3 té de anar á servir perque 'l número 2 está encausat.

Y 'l número 2 está encausat per haver assassinat al pare del número 3.

De manera que 'l fill de la victima té de prestar lo servey en lloch del assesi del seu pare.

Peró encare hi ha més: si 'l pare del número 3 hagués viscut, lo seu fill encare que hagués tret lo primer número, quedaba exempt, perque 'l pare estava impedit y ell lo mantenia.

Hi ha més encare: entrant en caixa 'l número 3 y practicat lo sorteig per Ultramar, vá tocarli la sort y van emb. rcarlo cap a Cuba.

Are no més l' hi falta, per acabar la broma, que á la primera acció que tingan, la primera bala siga per ell.

L' altre dia vá descobrirse l' entrada de un carro de blat de moro, que entrava sense pagar dret, y ha dit algú que anava consignat á un concejal que forma part de la comissió de consums.

Algú hasta s' adelanta a dir que aquest concejal es lo Sr. Cuyás

No 'u crech.

Lo Sr. Cuyás es molt bon cristiá, y aquí 's tracta de un carro carregat de blat de moro.

Una confessió de un periódich amich del bisbe:

«Lo dia que vá entrar lo Nunci, a la catedral, los lladregots van escamotejar una pila de rellotjes.»

A un senyor que 's queixava de que l' hi havian robat, l' hi deya un seu amich:

—Aixó ray, si l' has perdut, féslo cridar pel Nunci.

Ja s' ha agotat la primera edició de la cada dia més aplaudida comedia del Aules Cet rogent.

S' está venent a ca 'n Lopez la segona, y es un continuo entrar y sortir gent que la compran. Si volen adquirirla no s' adormin, sino haurán d' esperar á que surti la tercera edició.

Lo divendrés passat, mentres lo Nunci anava al carril, ab la carrossa del Marques de Castellví tirada per sis caballs ab plumeros, al carrer del Hospital una pobre dona queya desmayada á terra per falta de aliment.

Aquesta vida es un contrast perpétuo.

¿Y l' altra?

Los periódichs diuen que 'ls arbres del Passeig de Cementiri están morintse perque las ayguas ab que se 'ls rega son enven nadas á causa de procedir de una fábrica y estar impregnadas de sustancias químicas.

Aquests arbres si 's moren, al menos tenen la ventatje de tenir lo nixxo á la vora.

Algun concejal no espera sino que llensin l' última fulla, per inserirre 'ls en las listas electorals.

Al passar lo tren que duya 'l Nunci per Sant Andréu de Palomar, lo bisbe de Barcelona vá veure una pila de obrers y vá posarse á cridar desde la finestra: «¡Viva la Verge de Montserrat!» «¡Viva 'l Nunci!»

Ningú enterament vá contestarli.

Los vivas fan molt bisbe, y 'l no contestarlos fa molt obrer.

Al anar á Montserrat hi havia á l' estació de Barcelona empentas y cops de puny per agafar puesto.

Los passatjers de tercera y de segona invadian los vagons de primera, y tots los esforços dels empleats eran impotents perque cadascú ocupés lo seu degut puesto.

Aquell dia podia dirse ab molta oportunitat la frase dels partidaris de la liquidació social:

«Ya no hay clases.»

Lo certámen de Montserrat vá ser una cosa molt semblant al celebre certámen de Vallfogona.

Lo públich ocupaba 'ls portichs d' el pati rihentse dels que van pagar 14 rals per seure al mitj, al aire libre, en cadiras mulladas.

Era lo que faltava á Montserrat: «banys d' asiento á 14 rals.»

Després del milenari la festa dels capellans.

Lo dimars trens enters de capellans y majordonas desembocaban á Montserrat.

L' empresa del carril mereix una reprimenda. Tractantse de la gent de sotana havia de posar la máquina detrás y fer marxar lo tren cul-arreras.

Cada cosa pel seu estil.

S' acaba de montar una industria nova: se tracta de rentar la roba ab máquina.

Avis als que volen ser diputats ó regidors. ¡Qui sap! Potser també s' hi rentarán las actas.

Un periódich diu, que 'l dia que vá arribar lo Nunci, van repicar totas las campanas.

No es cert: totas menos la de Gracia.

Avants s' anava á Montserrat, y á l' anada 's preguntava: —¿Ahont aneu?

—¡A Montserrat! responian ab véu de tro 'ls excursionistas.

Peró si á la tornada 'ls deyan: —¿D' hont veniu?

—De Montserrat, contestavan ab véu debil.

Are molts ni aquesta resposta han pogut tornar. Ab lo vent y la mullena havian perdut la véu.

Un miracle ocorregut á Montserrat.

—Si senyor, deya una beata, no m' ho negui pas perque jo 'u vaig veure; vá caure una de las aranyas de l' iglesia, y no vá caure á plom per no fer mal á ningú.

Un mosso embalador respon al sentirla:

—Es vritat; pero s' ha de tenir en compte que la aranya era de cartró. Jo mateix vaig posarla.

EPÍGRAMAS.

Davant de un jove aixerit que sa véu molt alabava, una cantant preguntava: —¿Vol que dongui 'l dó de pit? —¿i hi arriba perque no? Ja pot donarlo en bon hora; y si ' hi apar bé, senyora, per mi, suprimeixi 'l dó.

P. R.

En una funció casera feya 'l paper de casala Paul-ta, noya avispada pero á pesar seu soltera. Y al acabar la funció suspirá: —¡Trista vritat! Ser casada d' ofició y soltera en realitat!

T. DEL G.

QUENTOS.

Un casat se queixa á un amich.

—Déu meu, Déu meu, exclama ¡y qué soch desgraciad!

—¿Que 't passa? l' hi pregunta l' amich ab molt carinyo.

—Qué no sé com remediar las faltas de la méva dona.

—Aixó ray, es molt fácil: pren las sobras de la méva.

Alguns periódichs han publicat lo següent anunci:

«Per 4 rals se dona noticia de una industria, ab la qual en un' hora pot guanyar qualsevol 40 rals diaris.»

Are al que preguntí sobre aquesta industria enviant la pesseta anticipada l' anunciador l' hi contestará:

«Ab la de vosté molt apreciable, hi rebut avuy deu cartas, que á rahó de 4 rals cada una importan dos duros.»

«Aqui té vosté un exemple de com ab una hora que empleo en contestar á totas, me guanyo 40 rals.»

«Y no dira vosté que no siga aquesta una industria com un' altre qualsevol.»

Los castellans diuen: «No es lo mismo predicar que dar trigo.»

Un dia lo rector de una parroquia predicava que tot bon cristiá no devia tenir més que un traje, donant l' altra roba als pobres.

Un feligrés que tenia tres trajes presentse la predicca de bona fe, y conmogut per las ideas del sermó, agafa 'ls dos trajes que l' hi quedavan y se 'n vá á la rectoria, ab l' intent de entregarlos al rector perque 'n fés caritat als pobres.

— Esperis un xiquet, vá dirli la majordona al obrirli la porta.

—Es fora 'l Sr rector? vá preguntar lo feligrés.

—No senyor, sino que are arriba de fora, y eom que plou d' aquesta manera s' está mudant la roba.

Lo feligrés tornantse á posá 'l farsell sota l' aixella, s' alsa y exclama:

—Bueno: donchs fassi 'l favor de dirli, que la solana que 's tréu, encare que siga mullada, la dongui als pobres.

—La pobresa, no es pas cap vici, deya un desgraciad.

Un home de mon l' hi responia:

—Efectivament; encare es una cosa pitjor.

Un tronera carregat de inglesos, ensenya á un company un pis que acaba de llogar.

Lo company que 'l coneix molt á fondo l' hi pregunta:

—Escolta. ¿Y quant no pagas de lloguer?

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Un total molt ben plantat qu' avuy es á Barcelona festejaba una minvona marinyera qu' es del Prat. Un mocador li va dar penso que de dos tercera, un poquet brut d' hu primera y per aixó van tronar.

CÓMICH D' HOMA.

II.

La primera es un article; un artic e la segona; y 'l total nom d' una dona de las més macas del sigle.

T. SUSPEJOJ.

ENDEVINALLA.

Si de mí la K separas soch un membre del teu cos; y 'n soch també cosa estranya; si 'm tornas la K á son lloch

TJA XICH DE M. DE R.

SINONIMIA.

Mon total, que 's diu Flaqué, se vá total un botó, que li caigné del jaqué que li vaig regalar jó.

PARDALET.

TRENCA-CLOSCAS.

Brena caló

Ab las anteriors paraulas formar lo nom d' una ciutat. CLOPA DE PEIXINA.

CUADRAT NUMERICH.

.....
.....
.....
.....
.....

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical y horizontalment donguin 23.

JÚPITER.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5—Una capital.
1 2 3 4—En las donas.
1 4 5—Habitació.
1 4—Arbre.

FREIXETA PETIT.

GEROGLIFICH.

K D
A K K A
E
SIMON

UN MUT XARRABRE.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—So-so-bras.
2. IDEM 2.ª—Ca pot.
3. ENDEVINALLA—Mosca.
4. TRENCA-CLOSCAS.—Hospitalet.
5. COMBINACIÓ NUMERICA.—8 3 5 2
3 2 8 3
2 5 3 8
3 8 2 5
6. CONVERSA.—Pastillas de menta.
7. GEROGLIFICH.—Massa bó, vol dir asa.

RECORTS DEL MILENARI.

A ralet no més las indulgencias....

A ralet Anéu triant!

La professó de la Cova—(la dels crachs).

Bitllet per anar al cél, passant per Mont-

serrat.

Es redactor del Diari y arregla professons al milenari.

Senyoras qu' están aplicant las indulgencias.

Un home de pés encallat.

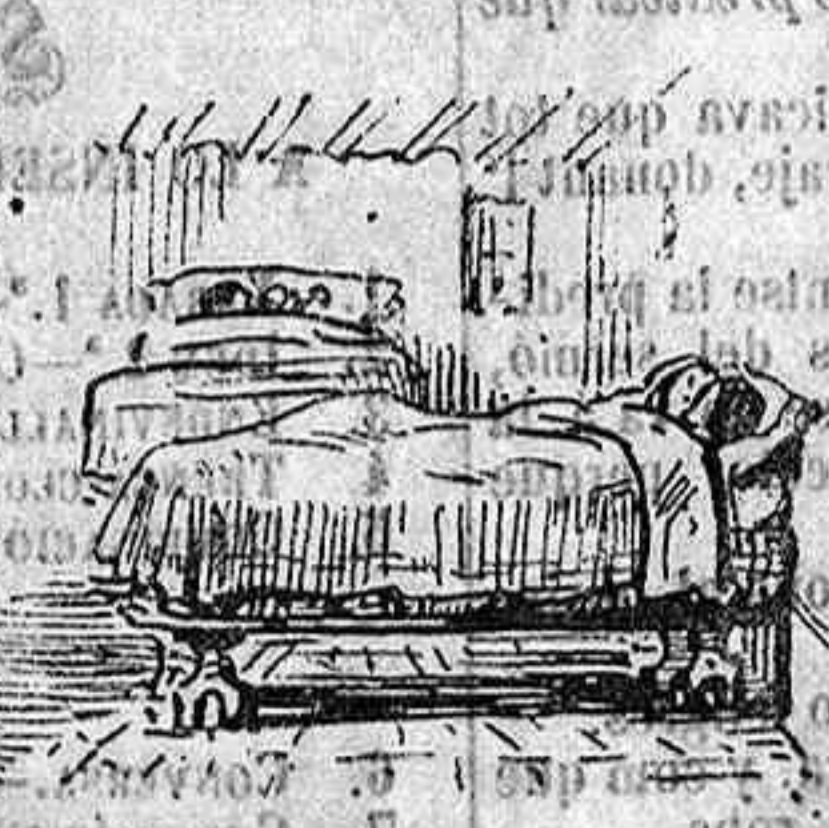

Entusiasme general.

HABITACIONES Y PREUS.

De 15 \$ diaris.

De 5 \$.

De 6 rals.

De pela'l metro.

A la bona de Déu.